

Rodinný původ Jordana Bardelly, horkého kandidáta na francouzského prezidenta

Martin R. Čejka

2. júna 2026 ✚ Politika ✚ CZ, Komentár

Pokud by ve francouzských prezidentských volbách, které se mají konat příští rok v dubnu, zvítězil předseda Národního sdružení Jordan Bardella, stal by se v jednatřiceti letech nejmladším prezidentem v dějinách Francie. Současné průzkumy veřejného mínění mu přisuzují 32 procent v prvním kole, což z něho dělá jasného favorita. (Dodejme, že bývalý premiér Édouard Philippe, kterého podporuje drtivou většinou společnosti nesnášený prezident Emmanuel Macron, má podporu 17 procent voličů a krajně levicový a promuslimský Jean-Luc Mélenchon z Nepoddajné Francie 16 procent.)

Předseda strany Národné zhromaždenie (franc. Rassemblement national, RN),

Jordan Bardella

zdroj: wikimedia commons

Případná Bardellova kandidatura ovšem závisí na tom, jak dopadne soud s Marine Le Penovou. Jasně by mohlo být 7. července, kdy má odvolací soud v Paříži vydat konečný rozsudek v kauze údajného zpronevření fondů Evropského parlamentu. V březnu 2025 byla totiž Le Penová v první instanci odsouzena a dostala pětiletý zákaz činnosti ve veřejných funkcích s okamžitou platností.

Jako téměř vše v současné politice i Bardella je plodem skvělého marketingu a dovedného využívání sociálních sítí. Stal se zosobněním úspěšných kroků Národního sdružení, které se

dlouhodobě a cíleně snaží zbavit nálepky „extremistické“ strany a převzít výraznou část „gaullistických“ voličů.

Na rozdíl od tradičních francouzských elit Bardella nepochází z měštanských čtvrtí Paříže. Narodil se na drsném předměstí a už v jeho samotném jménu, které je napůl italské a napůl americké, se odráží stále multikulturnější složení francouzské společnosti. Jeho matka Luisa se narodila v průmyslovém městě Nichelino nedaleko Turína. Rodinné zázemí bylo ryze dělnické: babička třídila staré oblečení a dědeček pracoval jako kontrolor ve slavné karosárně Bertone. Krátce po narození Luisy se rodina přestěhovala do Saint-Denis, tedy dělnického satelitního města severně od Paříže.

Bardellovi prarodiče byli jednou z posledních rodin, které v šedesátých letech minulého století využily francouzsko-italské migrační dohody z roku 1947. Ta měla řešit problémy obou zemí: Itálie trpěla masovou nezaměstnaností, zatímco Francie nutně potřebovala dělníky na poválečnou obnovu. Stát organizoval vše od lékařských prohlídek po ubytování. Bardellovi dostali na začátku malý byt s jednou místností a společným záchodem na dvoře. Dědeček byl zaměstnaný jako stavební dělník a babička uklízela ve školách, přičemž později získali francouzské občanství.

Jordan Bardella před volbami, 23. marca 2024

zdroj: wikimedia commons

Bardella se hrdě hlásí k svému italskému původu a využívá ho jako politický „štít“. Italové představují jednu z největších přistěhovaleckých vln ve Francii a díky kulturní blízkosti se bez problému asimilovali. Ostatně i Jean Cocteau svého času poznamenal, že „Italové jsou jen dobře naladění Francouzi“. Proto také Bardella zdůrazňuje své zálibení v gastronomii, což je věc, která oba národy spojuje.

Bardella předkládá svou rodinu jako zářný příklad „správně zvládnuté imigrace“. Měly se na ní naplnit slova Charlese de Gaulla z roku 1945, že Francie by měla přitahovat pouze „pozitivní elementy“. Jeho prarodiče si vybudovali nový život, přičemž nezapřeli svůj původ, ale plně přijali francouzskou identitu.

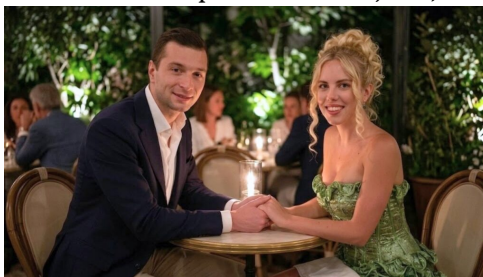
Saint-Denis, kde Bardella vyrůstal, zhuštěně ztělesňuje novou Francii. Na jedné straně zde najdeme slavnou baziliku sv. Diviše, která po staletí sloužila jako pohřebiště francouzských králů; na straně druhé se zde tyčí jeden obrovský stadion Stade de France postavený pro Mistrovství

světa ve fotbale roku 1998. Tehdy ve finále porazila Francie Brazílii 3:0, přičemž domácímu týmu se přezdívalo *Black-Blanc-Beur* („Černí-bílí-arabští“) místo *Bleu-Blanc-Rouge*.

Od devatenáctého století bylo Saint-Denis srdcem tzv. „rudého pásu“ ovládaného levicovými starosty. Bardellův dědeček se přátelil s komunistickým starostou a jeho matka získala sociální byt právě díky pomoci komunistického radního. Dnes však staré dělnické problémy vystřídala strach z nové vlny imigrace. Odhaduje se, že severoafrická komunita v Saint-Denis představuje přinejmenším 18 procent místních obyvatel. V samotném departamentu Seine-Saint-Denis dnes žije nejvyšší podíl imigrantů ve Francii (kolem 30 procent populace), kteří se skládají ze sto třiceti národností.

Zhruba 40 procent bytových jednotek v Saint-Denis tvoří tzv. sociální bydlení. Právě v takovém prostředí Bardella po rozvodu rodičů vyrůstal. Žil s matkou na panelovém sídlišti. Ve své autobiografii *Ce que je cherche* („Co hledám“) z roku 2024 vzpomínal na schodiště počmáraná graffiti, narkomany na chodbách a drogové dealery. V roce 2015 zažil na vlastní kůži i vzestup radikálního islamismu, když policie kousek od jeho domu provedla zátah na teroristy zodpovědné za masakr v klubu Bataclan. Bardella Saint-Denis popisuje jako „paradoxní ráj“ svého dětství, který nedokáže nenávidět, ale který zároveň ztělesňuje všechny neduhy moderní Francie: ghettoizaci, ztrátu identity, násilí, drogy a terorismus.

Zatímco Bardella zdůrazňuje své neutěšené dětství v Saint-Denis, o poznání méně zmiňuje výhody, které mu plynuly z finanční situace otce. Jeho otec Olivier se narodil poblíž Paříže v městě Montreuil imigrantovi z jižní Itálie a matce s alžírskými a alsaskými kořeny. Později žil a úspěšně podnikal v Montmorency, přičemž dosáhl postavení „vyšší střední třídy“. Jordan Bardella s ním trávil v rámci střídavé péče víkendy a právě díky jeho penězům mohl studovat na soukromé katolické škole v Saint-Denis Ensemble Scolaire Jean-Baptiste de La Salle ☒Notre-Dame de la Compassion, kterou v roce 1709 založil patron učitelů, sv. Jan Křtitel de la Salle.

J. Bardella a Marie Caroline de Bourbon

zdroj: snímka obrazovky, youtube.com

Jordan není tradiční francouzské jméno. V devadesátých letech minulého století ale pod vlivem amerických seriálů zasáhla zemi vlna amerických křestních jmen. Na předních místech oblíbenosti se objevili Kevinové, Dylanové a právě Jordanové (toto jméno tehdy dostalo až 13 procent francouzských chlapců). Tato jména se stala určitým sociálním cejchem. Ve Francii jsou vnímána jako znak nižší společenské vrstvy, pro kterou se vžil výraz *beauf* (ve smyslu „křupan“). Lidé s těmito jmény bývají často diskriminováni na trhu práce a personální agentury jim

neoficiálně doporučují změnit si jméno v životopise, pokud chtějí pomýšlet na lepší kariéru. Bardella sám přiznává, že si kvůli svému jménu užil v politice mnoho posměchu. Jeho matka se nedokázala s otcem shodnout na italském jméně, a tak zvolili takové, které zrovna běželo v televizi (pravděpodobně v seriálu *Beverly Hills 90210*).

Bardella však toto stigma dokázal proměnit v politickou zbraň. Vymezuje se tím i vůči radikálnějšímu křídlu pravice, reprezentovanému Éricem Zemmourem, který navrhuje úplný zákaz cizích jmen. Bardella prohlašuje, že Zemmour vůbec nechápe dělnické prostředí. Podle něj je zásadní rozdíl mezi jménem Jordan, které představuje sociální původ, a náboženskými jmény jako Mohamed nebo Ibrahim. Zároveň nepřímo projevuje pochopení pro francouzské muslimy z předměstí, když říká: „V politickém světě plném Arthurů a Charlesů z tradičních rodin jsem se cítil velmi cizí.“

Bardellova cesta k moci vedla skrze vlivné zákulisní vazby, jak už to tak, nejen ve Francii, bývá. Už v osmnácti letech se setkal se zakladatelem Národní fronty Jean-Marie Le Penem. Jeho tzv. partnerkou byla Kerridwen Chatillonová, tedy dcera blízkých spolupracovníků Le Pena Marie d'Herbaisové a Frédérica Chatillona, později po několik let udržoval vztah s neteří Marine Le Penové Nolwenn Olivierovou a nyní žije s Marií Karolínou Bourbon z Obojí Sicílie. Od chvíle, kdy nadobro přerušil vysokoškolská studia, pracoval výhradně pro stranu. Bardella není pokřtěný a označuje se za agnostika, ačkoliv se hlásí ke křesťanskému kulturnímu dědictví.

Pokud by byl Bardella zvolen, nestane se jen nejmladším prezidentem v dějinách Francie, ale bude také prvním prezidentem z prostředí čtvrtí s vysokou kriminalitou, prvním, který vyrůstal v sociálním bytě, a prvním bez vysokoškolského vzdělání. Naneštěstí bude rovněž prezidentem, pro něhož je křesťanství pouhým sentimentem. I přes nálepky „extrémisty“ či „radikála“ se tedy v tom podstatném nebude příliš lišit od ostatních „pravicových“ politiků, kteří mají schválení médií a nadnárodních elit.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rodinny-puvod-jordana-bardelly-horkeho-kandidata-na-francouzskeho-prezidenta/>